

A vár

Miután már több napi járófölddel magam mögött hagyta a sárkányokat a táj sivár világgá változott. Fák alig nőttek, bokrok és fűfélék lengedeztek a szélben, s az idő is egyre melegebb lett.

Sehol egy patak nem folyt, sehol egy tó nem állt, de a vize az fogytán volt. Élelmet tudott szerezni, hisz mindenfelé akadt néhány madár vagy gyümölcs.

Ám tudta, hogy közel van már a célja, már csak egy-két napot kell eltöltenie a pusztában. Ezt bizonyította, hogy hamarosan felbukkant előtte két hatalmas és veszélyes hegynek a teteje, melyeknek völgyében feküdt a vár. Most azonban a hegyek inkább integettek felé, mintsem a veszélyt jelezzék. A futár sokáig csak a bérceket nézte, melyek hívogatóan szóltak hozzá... ám hazudtak neki. Elrejtették a veszélyt, és csapdát állítottak a küldöncnek, aki nem is sejtette, hogy hamarosan nagy gonddal találja szembe magát. Minden gyanúja elterelődött más felé, s csak az utolsó pillanatban vette észre a mögötte lévő, közeledő két lovast.

Mindketten fehér gúnyába öltözve ültek a lovon, fejükön csuklya, így nem látszott az arcuk. Mindenük fehér színben ragyogott a tűző napfényben, nem is tetszett a vándor szemének mindez, de a csizmájuk külseje már beleolvadt a fekete lovak testébe.

Az egyik egy íjat ajzott fel, s mind a nyíl, mind az íj csíkosan díszlett, mint a tigrisnek. A másik kezében egy kard és egy bárd hozott félelmet a futárban, ami hamar elmúlt, s a meglepetésből felébredve kivonta kardját és szembeszállt a két lovassal, mert érezte, hogy ezek nem barátkozni jöttek.

- Azt javaslom, add ide azt a tekercsét paraszt! – kiáltott ijesztő mély hangon az egyik lovas, és megforgatta a kardját.

- Paraszt? Majd meglátjuk ki az! – mormogta halkán a küldönc, majd odaszólt az ellenfeleinek. – Tessék, itt van, csak ide kell jönnötök. Gyertek és vegyétek el.

A válasz erre egy nyílvesző volt, de sikeresen elugrott előle, jók voltak a reflexei, aztán ismét talpra állt és várta a támadókat.

- Örült vagy, ha egy vacak tekercsét feláldozod az életed! – szolt neki a lovas íjász.

- Igen? Ki mondta, hogy feláldozom magam? – s most már két nyíl elől kellett menekülnie. Az ugrásban az egyik nyílvesző a köpenyét vitte át, még egy lyukat készítve rajta. Ám vetődés közben a futár kezébe vette a hátán nyugodó íjat és pillanatok alatt lőtt, szinte nem is célzott. A követ jutalma annyi volt, hogy karját az egyik súrolta, de így is szépen belevágott a felkarjába. A földre zuhant, íját eldobta és a karjához kapott. Felnézett a lovasokra és látta, hogy az íjász holtan esik le lováról... hát mégsem célzott rosszul. A fehér ruhája átvörösödött és a porba hullt. Többet már ő sem fenyeget senkit.

- Na ebből elég! – harsogta a másik vitéz és leugrott lováról. – Hogy akarsz meghalni? – dübörgött a hangja és fegyvereivel a futár felé mutatott. – Itt az utolsó órád!

Lassú léptekkel közeledett a küldönc felé, aki felkapta az arrébb heverő kardját, mit sem törődve a vérző karjával. Ha veszít, úgy is meghal. Vízszintesen vállmagasságba emelte pallosát és várta a hatalmas vitézt, hogy eldöntsék, ki marad életben.

Farkasszemet néztek egymással és vártak... egyikük se mozdult. A szél elnémult nem mozgatta a fák leveleit, mintha megállt volna az idő. S egy váratlan pillanatban a lovag nekitámadott a futárnak. A bárdjával ketté akarta vágni az embert, de az elugrott előle. Inkább hátrált, mintsem egy öngyilkos ütközetbe szálljon... habár már benne volt és nem volt kiút.

Az erős ellenfél vagdalkozott és fegyvereivel magabiztos mozdulatokat tett, de a küldönc mindig elugrott előle. Az ugrálás már ment neki, de nem tudott visszavágni. Aztán mégiscsak erőt vett magán és nekirugaszkodott, először a karddal viaskodott, ám a bárdot is ütni kellett párszor. Eszeveszetten ütötte mindkettőt, míg végül a bárdot sikerült kivennie az ellenfele kezéből. Egy jól irányzott ütés volt ez a lovag keze felé, s így elejtette súlyos fegyverét.

- Nem hittem volna, hogy idáig eljutsz, Te kis vakarcs! De most véged! – kiáltott az ember és kardjával szét akarta vágni a hírnököt. Ám annak is volt esze, így ellépett a penge elől, így csak szerencsétlen palástja szakadt széjjel, és a porba hullott. A futár visszacsapott, és kivédte a következő ütést.

És most jött az a pillanat amire egyikük se számított igazán. A futár háttal állt ellenfelének, és kezében megfordította a kardot, majd a hóna alatt a lovag felé szúrt.

A felelet egy fájdalmas üvöltés volt... a kard a fehér ruha alá hatolt és a piros vér ömlött kifelé. A fehér ruhát pillanatok alatt átszínezte. A lovag a földre rogyott és meghalt. A futár pedig fáradtan állt ott előtte, majd a kezét a derekára tette, de érzett valami furcsa melegséget. Megnézte a tenyerét, s látta, hogy ő is vérzik... nagyokat sóhajtott, alig kapott levegőt, majd ő is összeesett, a halott mellé.

Egy távolabbi részen, a várban bent, egy katonatiszt lépett a király elé. Az uralkodó több nemessel együtt tárgyalt egy asztal körül, melynek közepén egy térkép feküdt. Az egész terem díszesen állt, az ablakokon a nap szórta be sugarait.

A tiszt az asztal előtt megállt és meghajolt.

- Sajnálom, hogy megzavarom felséged a tárgyalás közepette, de azt gondoltam, ezt látni kell. – és előhúzott egy tekercset. Átadta, s a király végigböngészte, majd furcsa tekintete lett, egyszerre lett boldog és szomorú. Leengedte a tekercset és egyvalami érdekelte:

- Honnan szedte ezt az iratot?

- Egy futártól őfelsége.

- Láthatnám őt?

- Hát... sajnos, most ezt nem teljesíthetem.

- Miért? Történt valami?

- Ha minden igaz két harcos támadott rá és kis híján megölték. Most a doktor úr felügyeli az őt, de még nincs igazán magánál. Kapott egy sebet, amibe majdnem belehalt.

- Amint magához tér szóljon!

- Értettem őfelsége!

A katonatiszt elhagyta a termet és visszament a beteghez.

Pár nap múlva magához tért a futár is. Felnyitotta a szemét és fel akart ülni, de az orvos nem engedte. Először kicsit megijedt, majd mikor megnyugodott csak egyet kérdezett.

- Hol vagyok?

- A Nethordi várban. Most biztonságban van. Hogy érzi magát?

- Fáradtan... és gyengén. Hol van a király? Feltétlenül látnom kell!

- Ne aggódjon – lépett be a katonatiszt –, a király már mindenről tud. Már jelentettem, hogy ön magához tért, nemsokára itt lesz.

- Oh, köszönöm. Tud mindenről?

- Igen, tudok. – érkezett meg az uralkodó. – Örülök, hogy sikerült elhoznia ezt a fontos iratot.

- Ennek én is. – felelte, s egy nagyot köhögött, de beszéde akadozott volt. – Próbálkoztunk postagalambokkal, de várható volt, hogy... elfogják őket, ezért... embereket is küldtünk... hát úgy tűnik, sikerült mégis. Megtette a szükséges intézkedéseket?

- Igen. A határokra küldtem a hadsereg nagy részét, főleg lovasokat, hogy minél gyorsabban odaérjenek, de gyalogosok is indultak szép számmal. Ne aggódjon, megvédik a határt.

- Elkészítettük a tervet, s annak megfelelően fogjuk véghezvinni a védekezést. És mennyire biztosak ezek az értesülések? – kérdezte a tiszt.

- Nagyon biztos, egészen. A többiekkel megszereztünk mindent, amit csak tudtunk, habár egész véletlenül bukkantunk az összeesküvőkre.

- Most azonban elvesztek. Ekkora sereggel szemben nincs esélyük. Még hajítógépeket is vittünk, de azokat csak a belső határra tudjuk elvinni az idő hiányában. Ne aggódjon. Nagy szolgálatot tett a népnek ezzel.

- Ezért meg is jutalmazzuk, és bármit kérhet, amit akar. – közölte az uralkodó. – Mindenenben támogatjuk. Köszönjük, amit tett.

- Nagyon köszönöm felség. Már csak egy kicsit kell pihennem és újra talpra ugrom. – mosolygott a futár.

Így hát sikerült a futár megpróbáltatása, és megmentette népét és a királyt. Ha elbukott volna, akkor sem ő, sem a király, sem a nép nem úszta volna meg a zsoldosok és a fosztogatók támadásait, akiket még a királyi sereg sem tudott volna akkor már megállítani...

Scott McBayer